

İstanbul Havası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ağustos 2020

Bir düşün iniltisini duyuyorum geç kalmışlığına lanet okuyan akreple yelkovan arasında dinmek bilmeyen yarış yok mu ve hala varamadığım o üçüncü yaka elbet İstanbul'un iki yakası arasında salındığım yetmezmiş gibi.

Her geç kâğıdı aldığımında yüzümün kızardığı mektepli olduğum günler ve üzerimden çıkaramadığım öğrenci cüppem belki de bu yüzden üniversitede sonsuza kadar yaşayıp yapışmak isterdim bildiri panosunda altında imzamin olduğu bir dilekçe ile kendime en yakıştırdığım iken öğretim görevlisi cübbesi.

Uzun bir cümle olduğuma bakmayın hani bir de uzun bir ismim olduğunu hele ki sevdiklerim beni, kestirmeden "Gül" diye çağırırken yüzümden yere dökülen gülücükleri de acının ayaklarına paspas yaparken.

Hız duvarını aştım büyük ihtimalle bu anlamda duygularımın hızına yetişemiyorum son zamanlarda gerçi sondan anladığım nedir, onu da kestiremiyorum ama.

Her şeyi uzatıyorum işte hem de alabildiğine hem okul hayatımda da böyleydim ben bir iş yaşantımda sonra ne mi oldu? Sadece istifa ettim hayallerimden bir tek kendimi bırakıp gidemiyorum.

Saçım da uzun ya, aklım?

Ne fark edecek ki bu saatten sonra işin yoksa en baştan başla.

Kestirmeden söyleyeceğim ne varsa tek kelimeye bakar ve benim için çok sığ bir tanımlama olur bu hele ki uzun boylu düşünüp uzun boylu plan yapıp hayal kurmakta üstüme yok iken.

Sabahki sağanakta boğuldu düşlerim ve gözlerimi bir açtım ki güneş gelmiş yerleşmiş en tepeye ve gözlerimi kırpıştırma kırpıştırma sitem ettim elbet güneşe ve Ağustos sıcaklığına sanırım sonbahar özlemimle kavrulacağım yine yaz sonlanana kadar bir yandan da yazıp sözüm ona bu harareti sonlandıracağım.

Kılıksız bir gecenin rahminde düşler bir de ıslıklanan varlığım adeta bir kâhin gibi şehrin nüfusunu katlayan düşlerim var çünkü ben şehrin kayıp imar planında ezkaza enkaza dönüşmüş bir yaratıyım hele ki en güzeli günü böldüğüm dilimler gündüzün teşrifî ile alelacele geceyi çağırıldığım...

Albenisi hayatın...

Hadi, canım, dediğim cinsinden eflatun bir yalnızlıkla el sıkışıyorum sevdalı şehrin dokusunda bir kenarda unutulmuş bir resim gibiyim ya da yenilmemiş yemek en çok da kendimi yediğim hayatın raks ettiği bir saltanatı süren fermanlar gibi illa da feragat ediyorum elbet kendimden...

An itibari ile bir ayraç görevi görmekteyim çünkü ya büyüyeceğim ya da içimdeki çocukla beraber küçüle küçüle yok olacağım ve işte yarış başlıyor: en uygun sözcük düşmeli kalemin rahmine hem de doğaüstü bir tasarım ile o sözcükten bir dünya inşa etmeliyim ne de olsa düşlerin ve kelimelerin tapusu an itibari ile bende üstelik tüm günü gereksiz yere heba edip ithaf etmem gereken cümleler de beni köşeye sıkıştırmışken.

Bir yanılısamadan ibaret olduğum da aşikâr hele ki sokakta gidip gelen insanlar ve herkesin herkesi tanıdığını sandığı bir o kadar sevgi dolu cümlelerini birbirine sunarken burunlarının uzadığı.

Ne Pinokyo'yum ne de Külkedisi ama ayakkabım da haddinden fazla sıkıyor gelin görün ki pabucumun tekini arkamda bırakamam hele ki burnumla iyi geçinirken kabul etmek dahi istemiyorum yalancı ve tutarsız insanların ne ölçüde birilerini ötekileştirdiğini.

İstanbul'un sefasını sürmek mi?

Geçiniz.

Belki bir on ya da on beş sene evvel neyse de şimdiler de herkes kendi sokağının ve muhitinin efendisi iken kime neyi anlatabilirim ki hele ki bir selamın bile havada asılı kaldığı bir de arkasından insanın atıp tutanlar yok mu?

Hassasiyet ve mantık asla örtüşmüyor yine de bu iki özelliği bir şekilde barındırıyorum içimde.

Yalan söyledim yalan: ben ve mantık? Hani benim ekmek teknem?

İyi ki yandaşım da ruh ikizim de İstanbul: hem istila edilen hem hor görülen hem de çok sevilen şehri İstanbul.

Düşlerin kenti ve aşkların ama günümüz aşklarından bahsetmiyorum: kadın yürürken mendilini düşürür ve koşa koşa uzaklaşır...

Bu çağa ait olduğumu zaten asla savunmadım ama İstanbul kızı olarak hala yaşadığım geçtiğimiz yüzyıl ve eski İstanbul iken ki o kadar da yaşlı değilim hani ama yaşlı addedilebilirim ki muzip bir yönüm olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.

Muhatabım olansa sözcükler ve sözcükleri yaşattığım İstanbul havası elbet dokusunda ve renginde kimselerin görmediklerini yaşattığım ve yaşadığım ve yansıtmak adına mutlulukla raks ederken bir sayfadan diğer sayfada en çok da ruhuma yolculuk yaptırmanın verdiği hoşluk ile içimdeki boşluğu daha da derinlere taşıdığım...